

Прощай, стихіє в вольній силі!

Останній раз тепер мені  
Ти котиш півпрозорі хвилі,  
Красою сяєш в далині.  
Мов друга журні нарікання,  
Мов клич його в прощальний час,  
Твій дружній шум серед світання  
Почув я тут в останній раз.  
Душі моєї світла мріє!  
Як часто берегом твоїм  
Я тут ходив, носив надії  
У серці тихім і сумнім.  
Як я любив твої припливи,  
Глухий твій шум, безодні глас,  
І тишину в вечірній час,  
І хвиль свавільних переливи!  
Покірний парус на човні  
Пливе, незайманий тобою,  
У тихі ночі, в світлі дні.  
Та враз ти зводишся з прибою,  
І кораблі лежать на дні.  
Хотів навіки я лишити  
Докучні, сірі береги,  
З тобою дихати і жити,  
І на хребтах твоїх носити  
Жар поетичної снаги.  
Ти ждало, кликало... Надію  
Несла в журбі душа моя;  
Хоч я любив тебе, як мрію,  
Та на землі лишився я...  
Навіщо жаль? Куди б я нині  
Не йшов у ці тривожні дні,  
Одне ім'я в твоїй пустині  
На душу проситься мені.  
На скелі є гробниця в славі,

Де взяв його холодний сон:  
Там спогадання величаві,  
Як загасав Наполеон.  
Спочив у муці він шаленій.  
І вслід за ним, як бурі шум,  
Від нас відходить інший геній,  
Володар інший наших дум.  
Його оплакала свобода,  
Віддав він світу свій вінець.  
Шуми, клекоче хай негода:  
Він був, о море, твій співець!  
Твій образ вольний і широкий  
Кипів у нім, як дух борні,  
Він був, як ти, хмурний, глибокий,  
Страшний в своїй самотині.  
І світ спустів... Мене-бо всує  
Куди б не виніс океан,—  
Одна судьба в людей існує,—  
Бо де добро — то там вартує  
Чи то освіта, чи тиран.  
Прощай же, море! Не забуду  
Твою красу, твої дари,  
І довго, довго чути буду  
Твій шум у тихі вечори.  
В ліси, в поля, в піски сипучі,  
Тобою повний, понесу  
Твої затоки й сині кручі,  
І сонце, й тінь, і хвиль красу.

Переклад А. Малишка